

WAAROM IK NOOIT EEN OUDSTE ZOU WILLEN ZIJN

Emily Woods

Emily's blog, Unfurling flower, won de 'Best Young Christian Blog Award' in 2007. Zij is de lead singer van de band 'Theo's Door' en heeft haar eigen juwelierszaak.

Als jonge vrouw die leeft in het midden van het 'derde-golf' feminisme, voel ik een subtiele maar wel sterke druk op mij om me te verzetten tegen alles wat maar zou kunnen suggereren dat mannen en vrouwen verschillend zijn – laat staan dat ze, in sommige gebieden van het leven, verschillende rollen zouden hebben. Zoiets te beweren is eenvoudig culturele zelfmoord! Toch begin ik met te zeggen dat ik me niet in het minst schaam dat ik, als vrouw, meer dan tevreden ben en me op mijn gemak voel met de waarden waar we als *Newfrontiers* aan hechten ten aanzien van mannelijk oudstenschap in onze kerken.

Om heel eerlijk te zijn denk ik niet dat ik de beste kandidaat ben om over dit onderwerp te schrijven. Misschien zou de ideale persoon een christelijke vrouw zijn die volledig in het reine is gekomen met de gedachte van mannelijk oudstenschap, nadat ze jaren met dit onderwerp geworsteld had, erover gestudeerd had, en die vanuit een niet-kerkelijke achtergrond kwam, of van een kerk waar het vrouwen toegestaan was in elke leidende rol in de kerk te functioneren, of die misschien kwam vanuit een kerk waar de manlijke oudsten hun leiderschappositie hebben misbruikt en haar vertrouwen beschaamd hebben.

Vergeef me als ik het zo onder woorden breng, maar ik probeer alleen maar realistisch te zijn over mijn gevoel van onbekwaamheid om over dit onderwerp te schrijven, omdat de waarheid is dat ik een heel comfortabel en gemakkelijk christelijk leven geleid heb. Ik ben opgegroeid in een christelijk gezin, ging naar de *Newfrontiers* gemeente in Wimbledon (London, UK), en ik gaf mijn leven aan Jezus omstreeks mijn vijfde jaar. Ik was het eens met mannelijk oudstenschap, eenvoudigweg omdat ik had geleerd dat dit juist was (en ik denk dat ik een vaag begrip had van het waarom), en omdat de kerk geleid werd door een bekwaam en betrouwbaar team van mannen. Dus ik accepteerde dat gewoon en had nooit de behoefte om het in twijfel te trekken.

Pas toen ik naar Brighton kwam om te studeren en me aansloot bij de *Church of Christ the King* (CCK), ontmoette ik mensen die zich moeilijk konden verenigen met onze leer over mannelijk oudstenschap. Het betrof hier met name studenten die oorspronkelijk vanuit andere of niet-kerkelijke achtergrond kwamen. Plotseling werden achter deze waarde waarin ik heel mijn leven had geloofd, vraagtekens gezet. Maar ergens tussen trots, een vaag begrip en een dosis naïviteit, wees ik nogal onverstandig alle bezwaren van de hand en hield ik vast aan mijn opvatting, omdat ik 'gelijk had' en zij 'ongelijk'. Niet bepaald de meest christelijke manier van omgaan met theologische verschillen, vind je niet?

Maar gelukkig is God genadig. Mijn antwoord was wat simpel, ik had alles niet bestudeerd. Geleidelijk aan bereikte ik het punt waarop dat antwoord niet langer toereikend was (als dat al ooit zo was). Ik moest nederig zelf onderzoek doen en precies uitzoeken waarom ik geloofde dat alleen mannen oudsten in de kerk zouden kunnen zijn. Ik wil met jullie delen waarom ik met voldoening leef onder de waarde van mannelijk oudstenschap en nooit zou willen dat wij als een familie van kerken dit zouden verliezen. Het is niet mijn bedoeling om een gedetailleerde theologische verklaring van deze leer te presenteren. Ik wil liever vanuit mijn hart met jullie vier belangrijke redenen delen waarom ik geloof in mannelijk oudstenschap, en waarom ik me in mijn leven met veel vreugde en vrede daaraan onderwerp.

1. Orde hoort bij God

Tijdens het lezen van de Bijbel ben ik duidelijk gaan zien dat God een God van orde is. Voor wereld, mensen en organisaties geschapen werden, was God er al – en God zelf is een team, een gemeenschappelijke orde waarin leiderschap en onderwerping een rol spelen. We zijn bij voorbeeld getuige van de onderwerping van de Zoon aan de Vader, als Jezus bidt in de tuin: 'Abba, Vader, voor u is alles mogelijk, neem deze beker van mij weg. Maar laat niet gebeuren wat ik wil, maar wat u wilt' (Markus 14:36). De heilige Geest onderwerpt zich ook, aan zowel de Vader als de Zoon, en wordt door hen uitgezonden (Johannes 14:26; 16:7). Mijn punt hier is dat het idee van orde en verschillende rollen, als dat volgens Gods ontwerp uitgevoerd wordt, een goed ding is, omdat het gegrond is in Gods wezen zelf. Dan kan het niet anders dan dat God in zijn kerk een zelfde structuur wil hebben.

Zoals ik al zei, dit artikel is geen diepgaande theologische visie op oudstenschap, maar ik heb wel ontdekt dat de volgende twee Schriftgedeelten in het Nieuwe Testament het oudstenschap van mannen krachtig ondersteunen:

- Titus 1:6
- 1 Timoteüs 2:11-13.

Mannelijk leiderschap heeft zijn fundament in Genesis 2. God wees de man Adam aan, en hij moest de rol op zich nemen van hoofd en leider van zijn vrouw en gezin (zie ook Efeziërs 5:22-33 en 1 Korintiërs 11:7-9), en ik weet dat dit ook het patroon is van Gods gezin, de kerk. Bij voorbeeld, in de context van zijn schrijven over de kwalificaties van een oudste (opziener), zegt Paulus in 1 Timoteüs 3:4,5: 'Hij moet zijn eigen huisgezin goed kunnen leiden, en op een waardige manier gezag over zijn kinderen uitoefenen. Als iemand geen leiding kan geven aan zijn huisgezin, hoe kan hij dan voor de gemeente van God zorgen?'

Dit alles in aanmerking genomen, concludeer ik dat de basis voor oudstenschap niet gevonden wordt in een veronderstelde 'grotere' waarde of bekwaamheid van de man, want de Bijbel is heel duidelijk dat man en vrouw volledig gelijk aan het beeld van God geschapen zijn (Genesis 1:27). God kiest echter specifieke mannen, niet op basis van hun verdienste of verrichting, maar vanuit Zijn genade en soevereiniteit. Daarbij komt, dat ik begrijp dat de manier waarop veel dingen werken in Gods koninkrijk radicaal verschillen van de manier waarop ze werken in de wereld. Dit betekent dat godvrezend leiderschap niet gaat over het geven van een hogere status en positie aan mensen, waarin ze hun eigen dominerende macht en autoriteit uitoefenen, maar meer over een roeping om te leiden door jezelf te vernederen en door het neerleggen van je leven om de kerk te dienen zoals Christus deed (Efeziërs 5:25-27).

2. Het is voor mijn bescherming en vrijheid

Hebreeën 13:17 (NBG) instrueert ons om 'je leiders te gehoorzamen en je aan hen te onderwerpen, want zij waken over je zielen'. Zoals ik eerder noemde, zie ik dat Gods structuur van de kerk is vormgegeven rond de gezinsorde. Dus als vrouw (vooral als alleenstaande, en zonder eigen vader in de buurt), voel ik me erg op mijn gemak in de wetenschap dat mijn oudsten functioneren als een team van vaderfiguren, met een opdracht van God om zorg, bescherming en toezicht op mijn ziel te verlenen.

Maar het moderne denken vraagt zich af waarom ik bescherming van mannen nodig zou hebben – ten slotte is het tijdperk van ridders en hoffelijkheid voorbij, en zouden vrouwen klaarblijkelijk als mannen behandeld moeten worden! Werkelijk? Is dat wat we echt willen? Als iemand *mij* vraagt... 'nee, dank je, ik wil niet als een man behandeld worden.' Ten eerste koester ik het feit dat God me als vrouw heeft gemaakt. Ik vind het geweldig hoe wij vrouwen zijn geschapen, anders dan de man – onze relationele kwaliteiten, onze schoonheid (zowel van binnen als van buiten), onze bewogenheid, en de unieke wijze waarop we helpen en dienen – al deze wonderlijke aspecten waarmee God ons heeft ontworpen om de mannen te completeren en aan te vullen wat zij missen.

En ten tweede, ik zal eerlijk zijn – 1 Petrus 3:7 staat dat vrouwen 'brozer' zijn, en dat vindt werkelijk zijn weerklink in mij. Ik erken dat de kracht van de man... nou ja, zijn kracht is. Dus voor mij is het geen vernederend iets maar een genadige daad van God om mannen met grotere verantwoordelijkheid te benoemen en om hun kracht te gebruiken om 'broos vaatwerk' zoals ik te beschermen, te verdedigen en te eren. En wanneer oudsten mannen zijn, geeft dat mij de vrijheid om vrouw te zijn – om te dienen als een vrouw en me niet belast te voelen met de rollen die mannen moeten vervullen. Net zoals Elisabeth Elliot in een beroemde quote zei: 'Het feit dat ik een vrouw ben, maakt me geen ander soort christen, maar het feit dat ik een christen ben, maakt me wel een ander soort vrouw.'

3. Het bewijs zie je in de vrucht

Of ik het nu eens zou zijn met mannelijk oudstenschap of niet, het zou heel moeilijk voor me zijn om het feit te ontkennen dat God het werk van *Newfrontiers* zegent en uitbreidt. Ik geloof echt dat veel daarvan te maken heeft met de manier waarop we proberen getrouw het model van de vroege kerk in het Nieuwe Testament te volgen, inclusief mannelijk oudstenschap.

In dit opzicht ben ik God eeuwig dankbaar, omdat ik zelf in mijn eigen leven heb ervaren hoe goed en hoe groot de zegen is wanneer je deel uitmaakt van zo'n kerk.

Ik ben God ongelooflijk dankbaar voor de uitstekende teams van mannen, die ik mijn oudsten heb mogen noemen, en ik waardeer oprecht het vele werk dat ze hebben gedaan om mijn geestelijke groei te stimuleren en me te helpen om blijvende vrucht in mijn eigen leven te produceren. Deze mannen weten zelf wie ze zijn en ik wil hen allen danken vanuit het diepst van mijn hart.

4. Het gaat niet om mij

De drie hierboven genoemde redenen, vormen voor mij voldoende grond om blij te zijn met mannelijk oudstenschap, maar voor alles heb ik me gerealiseerd, dat Gods plannen en doelen niet om mij gaan. Uiteindelijk is het Gods kerk en beslist hij hoe die moet werken.

Begrijp me goed – ik bedoel niet dat we ons verstand uit moeten schakelen, onze ogen moeten sluiten en apathisch moeten worden. Tenslotte is het oudstenschap niet voor alle mannen, maar voor die paar die God uitkiest, en dus hebben we nooit de garantie dat elke bestaande kerk goed zal zijn en vruchtbaar, zolang die maar door mannen geleid wordt. Ik zou liever iedereen aanmoedigen om zich van harte aan te sluiten bij die kerk, waarvan ze weten dat die goed is en waar godvruchtig leiderschap wordt uitgeoefend. In die context kunnen we de vreugde en het plezier ervaren die het gevolg zijn van het volkomen vertrouwen op God als we ons onderwerpen aan mannelijk oudstenschap. We kunnen gerust zijn, want het bestuur is uiteindelijk niet in onze handen, maar in die van God, want Hebrëeën 13:17 herinnert ons eraan dat onze leiders degenen zullen zijn 'die verantwoording moeten afleggen'.

Als laatste wil ik zeggen, dat ik hoop dat je zult inzien waarom ik in vrede, rust en vrijheid leef met de leer van mannelijk oudstenschap (en waarom ik nooit zelf oudste zou willen zijn!). Uiteindelijk vertrouw ik niet zomaar op menselijk gezag, maar op de Heer. In mijn daad van geloof dat zich onderwerpt, erken ik dat hij het beter weet dan ik en dat hij vertrouwd kan worden, want 'de wegen van de Heer zijn waarachtig, en al tezamen rechtvaardig' (Psalm 19:9 NBG) en zijn 'besluiten zijn betrouwbaar' (Psalm 93:5 NBG). En ik weet dat dit waar is: 'Gezegend wie op de HEER vertrouwt, wiens toeverlaat de HEER is. Gezegend is de man die op de Heer vertrouwt, wiens vertrouwen in de Heer is' (Jeremia 17:7).

Vertaling Joop Bakker

Oorspronkelijke titel: Why I'd never want to be an elder

Bron: Newfrontiers magazine . volume 3 . issue 12 . july > september 2009